HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

23 septembrie 2020*

„Marcă a Uniunii Europene – Procedură de opoziție – Cerere de înregistrare a mărcii verbale a Uniunii Europene MUSIKISS – Mărcile verbală și figurative anterioare ale Regatului Unit KISS – Acord de retragere a Regatului Unit din Uniune și din Euratom – Perioadă de tranziție – Decizia camerei de recurs de a retrimite cauza diviziei de opoziție – Admisibilitate – Motiv relativ de refuz – Risc de confuzie – Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001]”

În cauza T-421/18,

Bauer Radio Ltd, cu sediul în Peterborough (Regatul Unit), reprezentată de G. Messenger, barrister,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de S. Bonne, H. O’Neill și V. Ruzek, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenient la Tribunal, fiind

Simon Weinstein, cu domiciliul în Viena (Austria), reprezentat de M.-R. Petsche și M. Grötschl, avocați,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a EUIPO din 14 martie 2018 (cauza R 510/2017-1) privind o procedură de opoziție între Bauer Radio și domnul Weinstein,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnii S. Gervasoni, președinte, și L. Madise și doamna R. Frendo (raportoare), judecători,

grefier: domnul P. Cullen, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 iulie 2018,

având în vedere excepția de inadmisibilitate invocată de EUIPO prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2018,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientului depus la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2018,

având în vedere Ordonanța de conexare a excepției cu fondul din 12 februarie 2019,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 24 aprilie 2019,

având în vedere modificarea compunerii camerelor Tribunalului,

în urma ședinței din 16 ianuarie 2020,

având în vedere Ordonanța din 25 februarie 2020 privind redeschiderea fazei orale a procedurii,

având în vedere întrebările scrise adresate de Tribunal părților și răspunsurile lor la aceste întrebări, depuse la grefa Tribunalului la 13, 16 și 19 martie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre [1]

Istoricul litigiului

1 La 15 noiembrie 2013, intervenientul, domnul Simon Weinstein, a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene la Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1)].

2 Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal MUSIKISS.

3 Serviciile pentru care a fost solicitată înregistrarea fac parte din clasele 35, 41 și 45 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

– clasa 35: „Publicitate (inclusiv online), în special [anunțuri] (pentru terți); intermediere de personal și de locuri de muncă, în special în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică; vânzare de produse cu amănuntul și vânzare de produse cu ridicata (inclusiv online), în legătură cu produse și servicii în domeniul muzicii”;

– clasa 41: „Organizare, coordonare și [furnizare] de evenimente recreative; rezervare de evenimente; reprezentări muzicale, cântece, filme (scurte), programe radio și de televiziune și emisiuni culturale; rezervare și prevânzare de bilete la evenimente; compilare, colectare, administrare și furnizare de date în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică (inclusiv [prin intermediul] bazelor de date cu funcție de căutare online sau prin intermediul aplicațiilor)”;

– clasa 45: „Servicii sociale, și anume intermediere de comunități de interese și cunoștințe prin intermediul rețelelor sociale”.

1 Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de Tribunal.

4 Cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 2014/036 din 24 februarie 2014.

5 La 23 mai 2014, reclamanta, Bauer Radio Ltd, a formulat opoziție împotriva înregistrării mărcii solicitate pentru produsele menționate la punctul 3 de mai sus, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 46 din Regulamentul 2017/1001).

6 Opoziția se întemeia pe următoarele mărci anterioare:

– seria de șapte mărci figurative ale Regatului Unit, depuse la 24 august 2006 și înregistrate la 17 octombrie 2008 sub numărul 2430834, care desemnează printre altele serviciile „[de] difuzare; [de] radiodifuzare; [de] radiodifuzare și [de] transmisie de emisiuni radio”, din clasa 38, și serviciile „[de] organizare, [de] gestionare și [de] producție de spectacole, evenimente, expoziții și petreceri; [de] organizare de manifestări în scopuri culturale și de divertisment; de divertisment radiofonic”, din clasa 41, pentru care camera de recurs a concluzionat în sensul utilizării serioase:

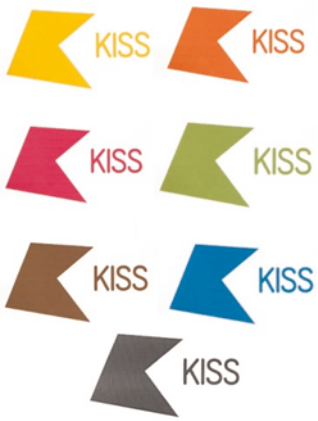

– marca verbală a Regatului Unit KISS, depusă la 17 septembrie 2013 și înregistrată la 28 februarie 2014 cu numărul 3022390, care desemnează în special produsele și serviciile din clasele 9 și 41 și care corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

  – clasa 9: „Aplicații software pentru calculator descărcabile; aplicații software descărcabile pentru aparate mobile; aplicații software descărcabile pentru telefoane și tablete; software destinat utilizării ca interfață de programare a aplicațiilor (API)”;

  – clasa 41: „Punerea la dispoziție de aplicații software prin intermediul unui site internet; servicii de divertisment furnizate prin intermediul unui site internet; servicii de divertisment radiofonic furnizate prin intermediul unui site internet; competiții furnizate prin intermediul unui site internet; punerea la dispoziție de informații privind activitățile sportive, culturale și de divertisment accesibile prin intermediul unor aplicații software; punerea la dispoziție de muzică și de divertisment muzical accesibile prin intermediul unor aplicații software; punerea la dispoziție de emisiuni radiofonice accesibile prin intermediul unor aplicații software; servicii de divertisment radiofonic accesibile prin intermediul unor aplicații software; organizarea de competiții accesibile prin intermediul unor aplicații software”.

7 Motivele invocate în susținerea opoziției erau cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b) și la articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenite articolul 8 alineatul (1) litera (b) și, respectiv, articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul 2017/1001].

8 Reclamanta a revendicat caracterul distinctiv și renumele mărcilor anterioare în Regatul Unit pentru toate produsele și serviciile acoperite de aceste mărci și a arătat că prin utilizarea mărcii solicitate s-ar profita în mod necuvenit de caracterul menționat și de renumele menționat și s-ar aduce atingere acestora.

9 Prin decizia din 17 ianuarie 2017, divizia de opoziție a admis în parte opoziția în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și a respins cererea de înregistrare pentru următoarele servicii:

– clasa 35: „[V]ânzare de produse cu amănuntul și vânzare de produse cu ridicata (inclusiv online), în legătură cu produse și servicii în domeniul muzicii”;

– clasa 41: „Organizare, coordonare și [furnizare] de evenimente recreative; rezervare de evenimente; reprezentări muzicale, cântece, filme (scurte), programe radio și de televiziune și emisiuni culturale; rezervare și prevânzare de bilete la evenimente; compilare, colectare, administrare și furnizare de date în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică (inclusiv [prin intermediul] bazelor de date cu funcție de căutare online sau prin intermediul aplicațiilor)”;

– clasa 45: „Servicii sociale, și anume intermediere de comunități de interese și cunoștințe prin intermediul rețelelor sociale”.

10 Opoziția a fost respinsă, iar cererea de înregistrare a fost autorizată pentru serviciile de „[p]ublicitate (inclusiv online), în special [anunțuri] (pentru terți); [de] intermediere de personal și de locuri de muncă, în special în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică” din clasa 35.

11 La 14 martie 2017, intervenientul a formulat o cale de atac la EUIPO, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenite articolele 66-71 din Regulamentul 2017/1001), împotriva deciziei diviziei de opoziție.

12 La 18 iulie 2017, reclamanta a formulat o cale de atac subsidiară, în temeiul articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 216/96 al Comisiei din 5 februarie 1996 de stabilire a regulamentului de procedură al camerelor de recurs ale Oficiului pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci și desene și modele industriale) (JO 1996, L 28, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 221), împotriva deciziei diviziei de opoziție.

13 Prin Decizia din 14 martie 2018 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a EUIPO a anulat decizia diviziei de opoziție și i-a trimis cauza „spre soluționare în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) și al articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009”.

14 În ceea ce privește aplicarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, camera de recurs a considerat că anumite servicii care figurează în cererea de înregistrare erau diferite de serviciile acoperite de marca verbală anterioară și că, în consecință, nu putea exista un risc de confuzie pentru aceste servicii. Decizia diviziei de opoziție a fost, așadar, anulată în măsura în care aceasta din urmă le considerase similare. Serviciile vizate de marca solicitată și pentru care decizia menționată a fost anulată erau următoarele:

– clasa 35: „[V]ânzare de produse cu amănuntul și vânzare de produse cu ridicata (inclusiv online), în legătură cu produse și servicii în domeniul muzicii”;

– clasa 45: „Servicii sociale, și anume intermediere de comunități de interese și cunoștințe prin intermediul rețelelor sociale”.

15 În plus, camera de recurs a considerat că serviciile de „[p]ublicitate (inclusiv online), în special [anunțuri] (pentru terți); intermediere de personal și de locuri de muncă, în special în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică” din clasa 35, vizate de marca solicitată, erau diferite de serviciile acoperite de mărcile anterioare. În consecință, acțiunea subsidiară a reclamantei a fost respinsă în ceea ce privește aspectul similitudinii serviciilor în cauză.

16 Referitor la „vânzare[a] de produse cu amănuntul și vânzare[a] de produse cu ridicata (inclusiv online), în legătură cu produse și servicii în domeniul muzicii”, vizate de marca solicitată și care fac parte din clasa 35, camera de recurs a apreciat, la punctul 51 din decizia atacată, că acestea erau foarte puțin similare cu serviciile reclamantei cuprinse în clasa 41, acoperite de marca verbală anterioară.

17 În ceea ce privește serviciile „[de o]rganizare, [de] coordonare și [de furnizare] de evenimente recreative; rezervare de evenimente; reprezentări muzicale, cântece, filme (scurte), programe radio și de televiziune și emisiuni culturale; [de] rezervare și [de] prevânzare de bilete la evenimente; [de] compilare, [de] colectare, [de] administrare și [de] furnizare de date în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică (inclusiv [prin intermediul] bazelor de date cu funcție de căutare online sau prin intermediul aplicațiilor)”, vizate de marca solicitată și care fac parte din clasa 41, camera de recurs le-a considerat identice sau foarte similare cu serviciile din clasa 41 care sunt acoperite de marca verbală anterioară.

18 Camera de recurs a considerat de asemenea că serviciile „[de] compilare, [de] colectare, [de] administrare și [de] furnizare de date în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică (inclusiv [prin intermediul] bazelor de date cu funcție de căutare online sau prin intermediul aplicațiilor)”, vizate de marca solicitată, erau similare cu serviciile din clasa 41, acoperite de mărcile figurative anterioare ca serie și pentru care se demonstrase utilizarea serioasă.

19 În ceea ce privește serviciile „[de o]rganizare, [de] coordonare și [de furnizare] de evenimente recreative; rezervare de evenimente; reprezentări muzicale, cântece, filme (scurte), programe radio și de televiziune și emisiuni culturale; [de] rezervare și [de] prevânzare de bilete la evenimente”, care fac parte din clasa 41 și sunt vizate de marca solicitată, camera de recurs a considerat că acestea erau identice cu serviciile din clasa 41 care erau acoperite de seria de mărci figurative anterioare, pentru care utilizarea serioasă fusese demonstrată.

20 În ceea ce privește riscul de confuzie, camera de recurs a considerat că gradul de similitudine vizuală și fonetică dintre semnele în cauză este scăzut și că nu putea exista un risc de confuzie nici chiar pentru serviciile care au fost considerate identice sau similare, în cazul lipsei renumelui mărcilor anterioare. În consecință, ea a anulat decizia diviziei de opoziție în măsura în care aceasta din urmă constatase că exista un asemenea risc în percepția publicului relevant pentru serviciile identice sau similare, independent de pretinsul renume de care ar putea beneficia mărcile respective.

21 Având în vedere aceste considerații, camera de recurs a apreciat că divizia de opoziție trebuia să efectueze o apreciere completă și aprofundată a riscului de confuzie, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, ținând seama de revendicarea renumelui mărcilor anterioare în raport cu toate elementele de probă care i-au fost prezentate în temeiul articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009.

22 În ceea ce privește seria de mărci figurative anterioare, camera de recurs a considerat, la punctele 81 și 82 din decizia atacată, că „gradul de similitudine dintre [aceste mărci] și marca solicitată [era] și mai redus” și a urmat un raționament analog.

23 În plus, potrivit camerei de recurs, divizia de opoziție a săvârșit o eroare atunci când a considerat că tipurile de public vizate de serviciile pe care le considerase diferite în cererea de înregistrare și în specificațiile mărcilor anterioare nu coincideau. În consecință, aceasta a anulat decizia diviziei menționate în ceea ce privește articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009.

24 În sfârșit, camera de recurs a precizat la punctul 114 din decizia atacată că, „[î]ntrucât cauza [era] trimisă diviziei de opoziție și nu [fusese] pronunțată încă o decizie finală, această decizie [ar putea] face obiectul unei căi de atac împreună cu decizia prin care se soluționează definitiv opoziția”.

Concluziile părților

25 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

26 În cadrul excepției de inadmisibilitate invocate, EUIPO solicită Tribunalului:

– declararea inadmisibilității acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

27 În memoriul în răspuns, EUIPO solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

28 Intervenientul solicită Tribunalului:

– declararea inadmisibilității acțiunii;

– cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii pe fond;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Considerații introductive

29 În ședința din 16 ianuarie 2020, intervenientul a arătat că, în măsura în care opoziția la înregistrarea mărcii Uniunii Europene MUSIKISS se întemeia pe mărci ale Regatului Unit anterioare, în cazul retragerii Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană fără acord, această opoziție ar trebui respinsă pentru motivul că acestea din urmă nu ar mai beneficia de aceeași protecție și că, în consecință, acțiunea introdusă la Tribunal și-ar pierde obiectul.

30 După retragerea Regatului Unit din Uniune, Tribunalul, prin măsuri de organizare a procedurii adoptate în conformitate cu articolul 89 din Regulamentul de procedură al acestuia, a invitat părțile să se pronunțe cu privire la aplicarea articolului 127 din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (JO 2020, L 29, p. 7, denumit în continuare „Acordul de retragere”), precum și cu privire la Hotărârea din 29 noiembrie 2018, Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO (C-340/17 P, nepublicată, EU:C:2018:965), și la Hotărârea din 30 ianuarie 2020, Grupo Textil Brownie/EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).

31 În această privință trebuie amintit că, la 1 februarie 2020, Acordul de retragere, care definește condițiile de retragere a Regatului Unit din Uniune, a intrat în vigoare. Acest acord prevede o perioadă de tranziție între 1 februarie și 31 decembrie 2020, care ar putea fi prelungită o singură dată, pentru o durată maximă de unu-doi ani (denumită în continuare „perioada de tranziție”).

32 Articolul 127 din Acordul de retragere prevede că, în lipsa unor dispoziții contrare, în perioada de tranziție, dreptul Uniunii continuă să se aplice pe teritoriul Regatului Unit.

33 Rezultă, astfel cum admit părțile în răspunsurile lor scrise la măsurile de organizare a procedurii, că, în lipsa unor dispoziții contrare în Acordul de retragere, Regulamentul 2017/1001 continuă să se aplice mărcilor Regatului Unit și că, prin urmare, mărcile anterioare, înregistrate de reclamantă în acest stat, continuă să beneficieze până la sfârșitul perioadei de tranziție de aceeași protecție ca aceea de care ar fi beneficiat în lipsa retragerii Regatului Unit din Uniune.

34 Această concluzie este confirmată de faptul că existența unui motiv relativ de opoziție trebuie apreciată la momentul depunerii cererii de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene împotriva căreia este formulată opoziția (Hotărârea din 30 ianuarie 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, punctul 19).

35 Împrejurarea că marca anterioară ar putea pierde statutul de marcă înregistrată într-un stat membru la un moment ulterior depunerii cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene, în special ca urmare a unei eventuale retrageri a statului membru în cauză din Uniune, este în principiu lipsită de relevanță pentru soluționarea opoziției (Hotărârea din 30 ianuarie 2020, BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, punctul 19).

36 Rezultă că, în speță, la data pronunțării prezentei hotărâri, retragerea Regatului Unit din Uniune nu are incidență asupra protecției de care se bucură mărcile anterioare ca mărci ale Uniunii Europene. În consecință, aceste mărci sunt încă susceptibile să constituie temeiul opoziției la înregistrarea mărcii solicitate.

37 În ceea ce privește problema ridicată de intervenient în ședință cu privire la interesul reclamantei de a exercita acțiunea după retragerea Regatului Unit din Uniune, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, interesul de a exercita acțiunea presupune ca anularea actului atacat să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o (a se vedea Hotărârea din 17 septembrie 2015, Mory și alții/Comisia, C-33/14 P, EU:C:2015:609, punctul 55 și jurisprudența citată). *A fortiori*, în speță, ținând seama de Acordul de retragere, mărcile anterioare ale Regatului Unit continuă să beneficieze de aceeași protecție până la sfârșitul perioadei de tranziție. Prin urmare, retragerea menționată nu repune în discuție efectele juridice ale deciziei atacate în privința reclamantei, astfel încât aceasta din urmă își păstrează interesul de a solicita anularea ei.

38 În consecință, cauza de față își păstrează obiectul în pofida retragerii Regatului Unit din Uniune.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii

39 EUIPO și intervenientul invocă două cauze de inadmisibilitate, întemeiate, prima, pe articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001 și pe un principiu general de drept administrativ potrivit căruia numai deciziile care exprimă poziția finală a administrației pot face obiectul unei căi de atac, iar cea de a doua, pe articolul 72 alineatul (4) din regulamentul menționat, potrivit căruia „[c]alea de atac este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs, în măsura în care decizia nu a fost pronunțată în favoarea sa”.

Cu privire la cauza de inadmisibilitate întemeiată pe articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001 și pe un principiu general de drept administrativ potrivit căruia numai deciziile care exprimă poziția finală a administrației pot face obiectul unei căi de atac

40 EUIPO susține că, în conformitate cu articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001, o decizie care nu pune capăt unei proceduri în privința uneia dintre părți nu poate fi supusă unei căi de atac decât împreună cu decizia finală, cu excepția cazului în care decizia respectivă prevede o cale de atac independentă.

41 EUIPO și intervenientul consideră că decizia atacată nu a pus capăt procedurii în privința reclamantei și că, în consecință, aceasta nu constituie expresia poziției finale a EUIPO în privința mărcii solicitate. Potrivit EUIPO, deși articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001 ca atare nu privește acțiunile în fața Tribunalului, acesta trebuie considerat expresia unui principiu general de drept administrativ al Uniunii în temeiul căruia un act administrativ nu poate face obiectul unui control dacă nu constituie expresia unei poziții finale adoptate de un organ administrativ al Uniunii.

42 EUIPO și intervenientul susțin că, prin decizia atacată, divizia de opoziție a fost în măsură să evalueze renumele mărcilor anterioare și, pe această bază, să aprecieze riscul de confuzie între mărcile în conflict, astfel încât reclamanta va avea eventual posibilitatea, într-o primă etapă, de a contesta noua decizie a diviziei menționate în fața camerei de recurs și, într-o a doua etapă, de a introduce o acțiune la Tribunal împotriva deciziei acestei camere.

43 În această privință trebuie să se constate, astfel cum admite EUIPO, că articolul 66 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001 nu privește procedurile în fața Tribunalului, ci căile de atac introduse la camerele de recurs ale EUIPO împotriva deciziilor adoptate de acesta din urmă în primă instanță. În schimb, acțiunea în fața Tribunalului împotriva deciziilor camerelor menționate este vizată la articolul 72 din același regulament. În consecință, contrar celor susținute de EUIPO, admisibilitatea acțiunilor îndreptate împotriva deciziilor camerelor de recurs în fața Tribunalului nu poate fi examinată în lumina articolului 66 alineatul (2) din acest regulament [Hotărârea din 16 aprilie 2018, Polski Koncern Naftowy Orlen/EUIPO (Forma unei benzinării), T-339/15-T-343/15, nepublicată, EU:T:2018:192, punctul 28].

44 În ceea ce privește argumentul EUIPO și al intervenientului întemeiat pe un principiu general de drept administrativ al Uniunii potrivit căruia un act administrativ nu poate face obiectul unui control dacă nu constituie expresia unei poziții finale adoptate de un organ administrativ al Uniunii, trebuie arătat mai întâi că un asemenea principiu general de drept nu a fost recunoscut de instanța Uniunii. Deși este adevărat că o acțiune formulată împotriva unui act pregătitor nu este admisibilă, în măsura în care nu este îndreptată împotriva unui act care constituie poziția finală a administrației adoptată la finalul unei proceduri, instanța Uniunii a declarat deja admisibilitatea unor acțiuni împotriva unor acte care nu stabilesc poziția finală a administrației, dar al căror domeniu de aplicare în ceea ce privește destinatarul lor justifică faptul de a nu le considera simple acte pregătitoare. În plus, nu s-a statuat niciodată că o decizie a unei camere de recurs are caracterul unui act pregătitor, chiar dacă aceasta retrimite cauza, după anularea unei decizii a unei divizii de opoziție, la această divizie, spre examinare. Astfel, articolul 72 din Regulamentul 2017/1001, prevăzând că „[d]eciziile camerelor de recurs prin care se pronunță asupra unei căi de atac pot forma obiectul unei acțiuni în fața Tribunalului”, nu face nicio distincție între aceste decizii după cum ele constituie sau nu poziția finală a instanțelor EUIPO.

45 În orice caz, potrivit articolului 71 alineatul (2) din Regulamentul 2017/1001, în cazul în care camera de recurs retrimite cauza spre soluționare organului care a pronunțat decizia atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozitivul deciziei pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași (Hotărârea din 16 aprilie 2018, Forma unei benzinării, T-339/15-T-343/15, nepublicată, EU:T:2018:192, punctul 31). Rezultă că, în speță, concluziile și motivele deciziei atacate în ceea ce privește similitudinea produselor și a serviciilor,

similitudinea semnelor și riscul de confuzie în lipsa pretinsului renume al mărcilor anterioare constituie o poziție definitivă a acestei camere cu privire la aceste aspecte ale litigiului, care este obligatorie pentru divizia de opoziție, însărcinată în prezent să examineze problema renumelui în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) și al articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009. Prin urmare, reclamanta trebuie să fie în măsură să conteste concluziile definitive ale acestei camere fără a trebui să aștepte continuarea procedurilor în fața diviziei menționate pentru a formula în continuare căile de atac în fața aceleiași camere și, eventual, ulterior, în fața Tribunalului împotriva noii decizii. Rezultă că presupusul principiu general de drept al Uniunii invocat de EUIPO potrivit căruia numai deciziile care exprimă poziția finală a administrației pot face obiectul unei căi de atac nu poate, în orice caz, să justifice inadmisibilitatea prezentei acțiuni.

46 Rezultă că această primă cauză de inadmisibilitate nu poate fi admisă.

Cu privire la cauza de inadmisibilitate întemeiată pe articolul 72 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1001

47 EUIPO și intervenientul susțin că reclamanta nu are interesul de a exercita acțiunea împotriva deciziei atacate, întrucât aceasta i-ar permite admiterea în cele din urmă a opoziției sale în privința tuturor serviciilor vizate, inclusiv a celor care fuseseră considerate diferite, deoarece camera de recurs a concluzionat că ar putea exista un risc de confuzie în cazul renumelui mărcilor anterioare, renume care va trebui, prin urmare, să fie examinat de divizia de opoziție pentru pronunțarea unei decizii definitive în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) și al articolul 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009. Ei susțin că, din această perspectivă, nu se poate considera că decizia atacată nu a fost pronunțată în favoarea reclamantei, astfel încât o acțiune distinctă îndreptată împotriva deciziei atacate nu ar fi admisibilă în sensul articolului 72 alineatul (4) din Regulamentul 2017/1001, potrivit căruia calea de atac în fața Curții este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs în măsura în care decizia nu a fost pronunțată în favoarea sa.

48 În această privință trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, o decizie a unei camere de recurs trebuie considerată ca fiind pronunțată în favoarea uneia dintre părțile dintr-o procedură de opoziție atunci când se admite cererea acestei părți în temeiul unuia dintre motivele de refuz al înregistrării sau de nulitate a unei mărci ori, în mod mai general, numai în temeiul unei părți a argumentației prezentate de partea respectivă, chiar dacă s-ar omite să se examineze sau s-ar respinge celelalte motive sau argumente invocate de aceeași parte [a se vedea Hotărârea din 25 septembrie 2015, Copernicus-Trademarks/OAPI – Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, punctul 28 și jurisprudența citată].

49 Or, din cuprinsul punctului 110 din decizia atacată reiese că camera de recurs a respins calea de atac subsidiară a reclamantei prin care se contesta aprecierea, cuprinsă în decizia diviziei de opoziție, potrivit căreia serviciile de „[p]ublicitate (inclusiv online), în special [anunțuri] (pentru terți); intermediere de personal și de locuri de muncă, în special în legătură cu muzica sau pentru persoane interesate de muzică”, care fac parte din clasa 35 și sunt vizate de marca solicitată, erau diferite de serviciile vizate de mărcile anterioare. În continuare, camera menționată, pe de o parte, a admis calea de atac a intervenientului în măsura în care acesta solicita anularea deciziei acestei divizii și, pe de altă parte, a respins calea de atac subsidiară a reclamantei privind aspectul similitudinii serviciilor. Reclamanta a căzut, așadar, în pretenții în fața acestei camere. În plus, trebuie amintit că decizia diviziei menționate anulată de aceeași cameră a fost pronunțată în parte în favoarea reclamantei în măsura în care prin aceasta s-a admis opoziția sa la înregistrarea mărcii solicitate pentru toate serviciile din clasele 41 și 45, precum și pentru anumite servicii din clasa 35, și anume „vânzare[a] de produse cu amănuntul și vânzare[a] de produse cu ridicata (inclusiv online), în legătură cu produse și servicii în domeniul muzicii”.

50 Pe de altă parte, trebuie să se constate că camera de recurs nu s-a pronunțat în favoarea reclamantei cu privire la diverse aspecte.

51 În primul rând, camera de recurs a respins argumentele reclamantei cu privire la similitudinea serviciilor, concluzionând că anumite servicii din clasele 35 și 45 vizate de marca solicitată erau diferite de serviciile acoperite de mărcile anterioare (a se vedea punctele 14 și 15 de mai sus).

52 În al doilea rând, camera de recurs a considerat, iarăși contrar celor susținute în fața sa de reclamantă, că, pentru toate serviciile care fuseseră considerate identice sau similare, gradul de similitudine între semne era redus, astfel încât nu putea exista un risc de confuzie în lipsa renumelui mărcilor anterioare (a se vedea punctul 20 de mai sus). În aceste condiții, dreptul reclamantei de a se opune înregistrării mărcii solicitate depindea în întregime, potrivit deciziei atacate, de renumele mărcilor anterioare, astfel încât nu se poate reține că decizia atacată a fost pronunțată în favoarea reclamantei, cu atât mai mult cu cât sarcina probei renumelui, care revine reclamantei, se poate dovedi dificil de îndeplinit.

53 Rezultă că această a doua cauză de inadmisibilitate nu poate fi admisă.

54 Prin urmare, cauzele de inadmisibilitate invocate de EUIPO și de intervenient trebuie respinse.

[*omissis*]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Bauer Radio Ltd la plata cheltuielilor de judecată.

Gervasoni Madise Frendo

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 septembrie 2020.

Semnături